

Utorok 23. januára 2018

Piesne: ES č. 230, 553

Text: 1Kr 17, 8 – 16

„8Vtedy mu zaznelo slovo Hospodinovo: 9Vstaň, chod' do Sarepty, ktorá patrí k Sidónu, a bývaj tam. Prikázal som tam vdove, aby ťa živila. 10Vstal teda a odišiel do Sarepty. Keď prišiel k bráne mesta, bola tam práve vdova, ktorá zbierala drevo. Zavolať na ňu: Prines mi, prosím, trochu vody v nádobe, nech sa napijem. 11Keď mu šla priniesť, zavolať za ňou: Prines mi so sebou aj krajec chleba. 12Ona však povedala: Akože žije Hospodin, tvoj Boh, nemám nič upečené. Mám iba za hrst' múky v hrnci a trochu oleja v krčahu. Práve zbieram zopár kúskov dreva, idem to pripraviť sebe a svojmu synovi. Keď to zjeme, zomrieme. 13Nato jej Eliáš povedal: Neboj sa, chod', urob ako hovoríš, ale urob z toho najprv malý posúch a prines mi ho. Sebe a svojmu synovi urobíš potom. 14Lebo takto hovorí Hospodin, Boh Izraela: Z hrnca sa neminie múka, ani z krčaha nebude chýbať olej až do dňa, keď Hospodin zošle na zem dážď. 15Odišla teda, urobila podľa Eliášovho slova, jedla ona i on, i jej domácnosť po tie dni. 16Múka z hrnca sa nemiňala, ani olej z krčaha nechýbal podľa slova Hospodinovho, ktoré povedal prostredníctvom Eliáša.“

Zamyslenie nad Božím slovom:

Vdova zo Sarepty bola v zúfalej situácii. V zemi bol hlad, ale ona bola na tom ešte horšie ako mnohí iní. Zbierala drevo na oheň, na ktorom sa chystala si upiecť svoj posledný chlieb, a potom sa chystala spolu so svojím synom umrieť. Nič iného im už nezostávalo. Na viac nemali síl a ani žiadnu nádej. Pán Boh to videl a chcel tú úbohú ženu a jej syna zachrániť. A zároveň sa stará o proroka Eliáša. Vidíme, že Boh nám pomáha, aby sme si navzájom pomáhali. Eliáš prebúdza u tejto vdovy nádej a jej posledný chlieb zase sýti hladného proroka. A toto je to, čo sa Bohu páči. Keď vidí, že jeden dáva druhému. Pán Boh nám žehná, keď vidí, že niekto dáva vieru či modlitby a druhý peniaze, niekto svoju odvahu a zase iný svoje skúsenosti, niekto svoj nápad a iný svoju vytrvalosť. Áno, Boh sa k nám priznáva a pomáha nám vždy tak, aby sme si mohli pomáhať navzájom. Ale beda nám, ak tá Božia pomoc u nás všetka skončí a pre nikoho iného sa z nej nedostane. Táto vdova stála pred rozhodnutím. Buď zje svoj posledný chlieb a bude očakávať smrť, alebo uverí tomuto zvláštnemu mužovi, ktorý hovorí, že Boh jej chce pomôcť. A pred podobnou voľnou stojí každý z nás dnes i každodenne. Každý človek sa rozhoduje medzi tým, čo sa zdá byť neodvratné a tým, čo mu ponúka viera. Ak je odkázaný len na seba a svoje vlastné sily, je na tom podobne ako táto vdova. Ale ak uverí slovu, s ktorým ho navštívi nejaký Eliáš a namiesto toho, aby to málo, čo

má, pevne držal, rozdelí sa. Vzdá sa toho, čo považoval za svoje. A to je tá chvíľa, keď sa začnú diať zázraky. Ved' keď sa človek s niečím rozdelí, s úžasom zistí, že mu to nechýba, lebo mal viac, než si myslel. Často sa mu to mnohonásobne vráti. Každý deň máme pred sebou túto alternatívu. Každý deň sa rozhodujeme medzi sebeckom a radosťou. Medzi rezignáciou a nádejou, vlastnou hrdosťou a Božou pomocou, hnevom a odpustením, smrťou a životom. Amen.

Modlitba:

Pane Bože ďakujeme Ti za všetku Tvoju pomoc a nádej v každej chvíli života. Prosíme Ťa, nauč nás dávať i vzdávať sa toho, k čomu sme pripútaní. Oslobod' nás od strachu a beznádeje a daj, prosíme, aby z toho, čo nám dávaš bolo na prospech čo najviac ľuďom. Amen.

Mgr. Martin Šipka, zborový farár v CZ ECAV Uhrovec